

Sygn. akt III SK 44/12

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa N. Spółki Akcyjnej
przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
z udziałem zainteresowanej Telekomunikacji Polskiej Spółki Akcyjnej
o ochronę konkurencji,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 12 kwietnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 22 lutego 2012 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 22 lutego 2012 r., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 29 października 2007 r., w ten sposób, że punktowi I nadał treść: I. zmienia zaskarżoną decyzję w punkcie drugim nadając mu następującą treść: na podstawie art. 5 zdanie 3 rozporządzenia Rady nr 1/2003 z 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz. Urz. UE z 2003 r. L 1, s. 1; polskie wydanie specjalne Dz. Urz. UE z 2008 r., Tom 2, s. 205 ze zm.) stwierdza brak podstaw do swego działania w sprawie naruszenia przez Telekomunikację Polską S.A. z siedzibą w W. art. 82 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską poprzez stosowanie klauzuli wyłączności na korzystanie z publicznie dostępnych usług telefonicznych Telekomunikacji Polskiej S.A. na krajowym rynku dostępu do usług połączeń telefonicznych w stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej,

świadczonych na zasadzie numeru dostępu i preselekcji oraz oddała odwołanie w zakresie punktu trzeciego zaskarżonej decyzji”, a w pozostałym zakresie oddalił apelację Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Prezes Urzędu zaskarżył a całości wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Prezes Urzędu powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego polegającego na ustaleniu, czy sąd drugiej instancji orzekający na skutek uchylenia wyroku przez Sąd Najwyższy po przeprowadzeniu postępowania kasacyjnego, w ramach którego wiążącej wykładni przepisów prawa unijnego dokonał Trybunał Sprawiedliwości UE, może zastosować przepisy prawa unijnego z pominięciem wykładni dokonanej w tej sprawie przez Trybunał Sprawiedliwości UE. Jako drugie zagadnienie prawne Prezes Urzędu wskazał problem, czy decyzja o umorzeniu postępowania antymonopolowego w przypadku ustalenia stanu faktycznego wskazującego na brak stosowania przez przedsiębiorcę praktyki ograniczającej konkurencję, o której mowa w przepisie art. 82 TWE (obecnie art. 102 TFUE), wyczerpuje zakres zdecydowania o braku podstaw do działania ze strony organu antymonopolowego w myśl art. 5 akapit drugi rozporządzenia 1/2003.

Ponadto Prezes Urzędu podniósł, że jego skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie art. 267 TFUE w związku z art. 288 TFUE poprzez zastosowanie art. 82 TWE wbrew wykładni przepisu art. 5 rozporządzenia 1/2003 dokonanej przez Trybunał Sprawiedliwości UE oraz zastosowanie art. 386 § 1 w związku z art. 479(31a) § 3 k.p.c., przez zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy, w sytuacji gdy nie było podstaw do uwzględnienia odwołania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna Prezesa Urzędu nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest

uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (postanowienie SN z dnia 9 sierpnia 2012 r., III SK 6/12 i cytowane tam orzecznictwo). Tymczasem powołane we wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu zagadnienie prawne zostało już rozstrzygnięte zarówno w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości (wyroki TS z 16 stycznia 1974 r. w sprawie 166/73 *Rheinmühlen Düsseldorf p. Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel*, Rec. 1974, s. 33; z 12 lutego 1974 r. w sprawie 146/73 *Rheinmühlen Düsseldorf p. Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel*, Rec. 1974, s. 139, a ostatnio z 9 marca 2010 r. w sprawie C-378/08 *ERG i in.*, Zb. Orz. 2010, s. I-1919, pkt 26), jak i Sądu Najwyższego (postanowienie z dnia 28 kwietnia 2010 r., III CZP 3/10). Zagadnienie prawne sformułowane przez Prezesa Urzędu nie jest zatem zagadnieniem nowym, nierozstrzygniętym w dotychczasowej judykaturze Sądu Najwyższego.

Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że wyrok Sądu Apelacyjnego opiera się na wykładni art. 5 zdanie 3 rozporządzenia 1/2003 dokonanej przez Trybunał Sprawiedliwości oraz wykładni art. 105 k.p.a., dokonanej przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 czerwca 2011 r., III SK 2/09.

Nie zachodzi również potrzeba rozstrzygnięcia drugiego z przedstawionych zagadnień prawnych, ponieważ Sąd Najwyższy wypowiedział się w tej kwestii zarówno w uzasadnieniu postanowienia o przedłożeniu pytania prejudycjalnego w sprawie III SK 2/09, jak i w powołanym powyżej wyroku z dnia 8 czerwca 2011 r.

Z powyższego wynika także, że brak podstaw dla uznania skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu za oczywiście zasadną ze względu na naruszenie art. 267 TFUE w związku z art. 288 TFUE oraz art. 5 zdanie 3 rozporządzenia 1/2003.

Prezes Urzędu nie wykazał również, by skarga kasacyjna była oczywiście zasadna w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. w zakresie dotyczącym art. 386 § 1 w związku z art. 479(31a) § 3 k.p.c. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Prezes Urzędu ograniczył się do postawienia tezy o widocznym *prima facie* naruszeniu powołanych powyżej przepisów k.p.c., podczas gdy zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu

Najwyższego skarżący powinien przytoczyć odpowiednie argumenty, wyjaśniające dlaczego konkretne, powołanego przez niego przepisy, zostały w ewidentny sposób naruszone przez Sąd drugiej instancji.

Mając powyższe na uwadze, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.